

СВЕТИ ГЕОРГИ СОФИЙСКИ

(ЛЕГЕНДА)

Събрали се трима братя и Илица-сестрица да подѣлятъ бащино имане — гърне съ жълтици.

Стаменъ, най-стариятъ отъ всички, отхлупва гърнето. Избухва люта свада, че дори до бой стига.

Тогава най-малкиятъ, Георги, между имъ застава и благо заговори:

„Братя, за пари ли братство ще погазимъ? Вземете и моя дѣлъ, азъ не искамъ злато!.. Съгласни ли сте азъ да ви подѣля?“

Двамата засрамени братя наведоха глави и мълкомъ седнаха. Илица се доближи до най-малкия си братъ и рече:

„Думитѣ ти, братко, сж по-скжпи отъ най-скжпото злато!“

Георги взе гърнето и почна по равно на три купчинки жълтицитѣ да нарежда.

— А защо и за тебе дѣлъ не отдѣляшъ?

— О, за мене се не грижете! Ако нѣмамъ злато, имамъ здраве, сила и ржце! Това ми е доста! Все ще се изхраня! . . .

Щомъ златото раздѣли, Георги се прости съ сестра и братя и напусна бащината си кжща.

И тръгна отъ порти на порти работа да търси. Търси, но никжде не намѣри.

Най-после стигна предъ голѣмитѣ, ковани порти на бея. Спрѣ се, помисли, па почука. Излѣзе самъ беятъ. Георги му разказа, защо е дошълъ.